

[Knud Jespersen.]

EF om, hvad vi må gøre, og hvad vi ikke må gøre, have valgt den italienske vej, der beskyttede landets økonomi.

Det er kapitalismens krise, vi behandler, og det er kriseforslag, der her er tale om. Det er det, der slår igen i landets økonomi. De mange forslag til løsninger fra PP II til de nye nedskæringsforslag viser, at administrationen af det syge kapitalistiske samfund er blevet mere og mere vanskelig.

Sammenfattende kan det fra vores side siges, at kun helt nye løsninger kan ændre byrdefordelingen, kan bryde storkapitalens magt, og vores mål er naturligvis uafbrudt at fremholde, at der må et helt nyt, et socialistisk, system til. Derfor vil vi heller ikke være medvirkende til en forværring for de mange, der bedragerisk stilles i udsigt, at så bliver det godt. Det kan være svært at vurdere, hvor mange der bliver ramt af disse forslag, men det er ikke svært at se, at dem, man ikke rammer, er millionærerne, dem med nul-indkomsterne, og det er ikke de store jordspekulanter kæmpemæssige fortjenester. Derimod rammer man dem, der skal bruge hele deres beskedne fortjeneste, fra arbejdere til pensionister, fra lærlinge til uddannelsessøgende, for at opretholde en minimumslevestandard. Fortsættelsen af denne politik vil ikke gavne nationen, ikke bedre betalingsbalancen, men skade et stort antal af de arbejdende i vores land.

Jeg synes, der er grund til ved denne debat fra vores side at gentage vores advarsel, såvel da regeringen blev født, som da man lavede det sidste økonomiske forlig. I hele dens korte liv har den ganske konsekvent vendt sig imod arbejderindtægter og dermed ligestillede. Derfor bør den naturlige konklusion da også være, at regeringen træder tilbage og giver befolkningen en chance for at vælge en ny politik.

De partier i denne sal, der måtte fristes til at acceptere de lovforslag, der her er fremsat, bør erindre sig, at nok er danskerne tålmodige, men vi nærmer os bristepunktet, skattebristepunktet, bristepunktet for svegne løfter, og dette kan meget vel føre til, at man handler med voldsomhed under de kommende overenskomstforhandlinger for dog at sikre, at man får en nogenlunde tålelig levestandard.

Jeg vil også gerne spørge: er der ikke grund til i socialdemokratiet at overveje meget stærkt at undsige disse lovforslag? De er en del af regeringens samlede økonomiske politik. Regeringens samlede økonomiske politik går ud på begrænsninger i forbruget, og på den baggrund gennemførte man det sidste forlig. Dengang sagde socialdemokratiet: det bliver godt efter tvangsparsparingen, det bliver godt efter arbejdsgivertilskudet. Nu skal man passe på, for hvis man siger, at det bliver godt efter 1. januar 1975, så fanger bordet, så fanger regeringens økonomiske politiske cirkel på ny, og da vil man ikke alene modtage historiens, men også vælgernes dom for ikke at handle ud fra det, der var rigtigt, for ikke at gribe ind over for det, der var kilden til vore vanskeligheder, i stedet for uafbrudt at belaste de mange, der i forvejen har for lidt.

Poul Westergaard (DR):

Det regeringsoplæg, som vi i dag har fået forelagt og har imødeset med forventning, indeholder dels nogle langsigtede forslag og tanker om en reform af vores indkomstbeskatning, dels nogle kortsigtede forslag om nye og til dels midlertidige afgifter, som jo nok har sammenhæng med de langsigtede reformplaner, men som måske alligevel nok så meget er begrundet i den alvorlige betalingsbalanceudvikling.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger om disse kortsigtede afgiftsforslag og derefter nogle bemærkninger om de mere langsigtede reformplaner.

Det har hele tiden stået retsforbundets folketingsgruppe lysende klart, at det få måneder gamle 4 parti forlig mellem venstre, socialdemokratiet, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti om en kortsigtet økonomisk saneringspolitik ikke ville løse vores øjeblikkelige økonomiske problemer. Det ville det ikke, fordi det indlysende behov for større offentlige besparelser ikke kunne tilgodeses takket være socialdemokratiets kraftige beskæring af regeringens spareønsker. Det kunne det ikke, fordi det indeholdt en komplet uforståelig udpumpning af købekraft på 1.900 mill. kr. til arbejdsgiverne, og den kunne ikke opvejes af den lige så uforståelige bundne opsparing. Det ville ikke løse problemerne, fordi det